

Ὁ ἱεροφύλαξ σὰς εἰσάγει ἐντὸς μυστηριώδους σηκοῦ κλείει τὰ παράθυρα, ἀνάπτει δύο κηρία ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, σῦρει λεπτὸν σχοινίον, ἐν παραπέτασμα συμπτύσσεται, καὶ ὁ Χριστὸς ἀποκαλύπτεται.

Ἐάν, ὅταν κατὰ πρόωτον τὸν ἴδητε, δὲν τραπήτε εἰς φυγὴν, σημαίνει ὅτι εἰσθε γενναῖοι. Ἀληθὲς πτόμα καθλωμένον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ δὲν θὰ σὰς ἐπροξένηει περισσοτέραν φρίκην. Δὲν εἶνε, ὡς τὰ λοιπά, ἀγαλμα ἐκ ξύλου χρωματιστοῦ· εἶνε ἐκ δέρματος, λέγεται δὲ ὅτι εἶνε ἐξ ἀνθρωπίνου δέρματος, πεπληρωμένον ἐκ βάμβακος ἢ κόμη, αἱ ὀφθαλμοὶ, αἱ βλεφαρίδες, ὁ πώγων εἶνε ἀπὸ τρίχας ἀληθινάς. Ἡ κόμη βαμμένη εἰς τὸ αἶμα. Εἰς τὸ στήθος, τὰς κνήμας καὶ τὰς χεῖρας γραμμαὶ ἀπὸ αἶμα. Αἱ πληγαὶ νομίζεις ὅτι εἶναι πραγματικά. Τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, ἡ συστολὴ τοῦ προσώπου, ἡ στάσις, τὸ βλέμμα, τὰ πάντα φρικωδῶς ἀληθινά. Νομίζεις ὅτι ἂν τὸν ἐγγίξῃς θὰ αἰσθανθῇς τὸν φρικασμὸν τῶν μελῶν καὶ τὴν θερμότητα τοῦ αἵματος. Σοὶ φαίνεται ὅτι τὰ χεῖλη του κινουῦνται καὶ ὅτι πρόκειται νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῶν στεναγμός. Δὲν ἀντέχετε πολλὴν ὄραν εἰς τὴν θεὰν ἐκείνην, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, ἀποστρέφετε τὸ πρόσωπόν σας καὶ λέγετε εἰς τὸν ἱεροφύλακα : « Εἶδα ! »

Μετὰ τὸν Χριστὸν πρέπει νὰ ἴδητε τὸν περίφημον κόφινον τοῦ Κιδ. Ὁ κόφινος οὗτος, ἐσχισμένος καὶ σκωληκόβρωτος, κρέμαται ἐπὶ τοῦ τοίχου αἰθούσης τινὸς τοῦ ἱεροφυλακίου. Ἐκ παραδόσεως διηγούνται ὅτι ὁ Κιδ εἰς τοὺς κατὰ τῶν Μαύρων πολέμους του ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν κόφινον τοῦτον, καὶ ὅτι οἱ ἱερεῖς μετεχειρίζοντο αὐτὸν ἀντὶ βωμίσκου κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν θείων λειτουργιῶν.

Ἡμέραν τινὰ εὐρισκόμενος μετὰ τὰ θυλάκια κενὰ ὁ ἀτρόμητος μαχητὴς ἐπλήρωσε τὸν κόφινον μετὰ λίθους καὶ τεμάχια σιδήρου, ἔφερεν αὐτὸν εἰς τινὰ ἔβρατον τοκογλύφον καὶ τῷ εἶπεν :

— Ὁ Κιδ ἔχει ἀνάγκην χρημάτων· ἤμποροῦσε νὰ πωλήσῃ τοὺς θησαυροὺς του, ἀλλὰ δὲν θέλει. Δόσατέ του ὅσα χρήματα τοῦ χρειάζονται καὶ θὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψῃ ὀγγύρορα μετὰ τόκον ἐννενηντὰ ἐννέα τοῖς ἑκατόν, σὰς ἀφίνει δὲ ὡς ἐνέχυρον αὐτὸν τὸν πολύτιμον κόφινον, ὁ ὁποῖος ἐμπεριέχει τοὺς θησαυροὺς του, ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον· νὰ ὀρκισθῆτε ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀνοίξετε προτοῦ σὰς ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματά σας. Εἶνε μυστικὸν τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἄλλος εἰμὴ ὁ Θεὸς καὶ ἐγὼ· ἀποφασίσατε.

Εἶτε διότι οἱ τοκογλύφοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου εἶχον περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀξιοματικὸς τοῦ στρατοῦ, εἶτε διότι ἦσαν περισσότερο εὐήθεις τῶν σημερινῶν, ὁ τοκογλύφος τοῦ Κιδ ἐδέχθη τὴν πρότασιν, ὤρκισθη καὶ ἔδωκε τὰ χρήματα. Ἐάν μετὰ ταῦτα ὁ Κιδ ἔδωκε σημεῖα ζωῆς, δὲν εἰζεύρω, οὔτε ἂν ὁ ἔβρατος ἤγειρεν ἀγωγὴν.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ ἱεροφύλαξ διηγείται τὸ πρᾶγμα χαριεντιζόμενος, χωρὶς οὐδόλως νὰ ὑποπτεύῃ, ὅτι τοῦτο ἦτο μᾶλλον πανουργία λωποδύτου ἐπισήμου ἢ εὐφυῆς ἀστειότης φιλευτραπέλου εὐπατρίδου.

Προτοῦ ἐξέλθετε τῆς μητροπόλεως, πρέπει νὰ ἀκούσετε διηγούμενον παρὰ τινος ἱεροφύλακος τὸν περίφημον μῦθον τοῦ Παπαμόσκα.

Ὁ Παπαμόσκας εἶνε πλαγγῶν φυσικοῦ μεγέθους, τοποθετημένη ἐν τῇ θήκῃ ὠρολογίου τινός, ἀνωθι τῆς θύρας, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς ἐκκλησίας· ἄλλοτε, ὡς αἱ περιώνυμοι πλαγγῶνες τοῦ ὠρολογίου τῆς Βενετίας, εἰς τὸν πρῶτον κτύπον τῶν ὥρων, ἐξήρχετο τῆς κρύπτῃς του καὶ εἰς ἕκαστον κτύπον ἐρρήγνυε κραυγὴν καὶ ἔκαμνε παράξενόν τινα κίνησιν. Τοῦτο ἔτερεπε μὲν καθ' ὑπερβολὴν τοὺς πιστοὺς καὶ ἐκίνει τὸν γέλωτα τῶν παιδιῶν, ἀλλ' ἐτάραττεν ἀφ' ἑτέρου τὰς θρησκευτικὰς λειτουργίας.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΕΝΟΣ ΔΕΡΒΙΣΗ

Ἐπέρασαν χρόνια πολλά, τόσα πολλά, ὥστε καὶ οἱ ἀνθρώποι, ποῦ τὰ χρόνια ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά των, δὲν τὸ ἐνθυμοῦνται ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐζοῦσε εἰς τὴν Σταμποῦλ ὁ Δερβίσης Μουράτ.

Ἐζήτοῦσε ἐλεημοσύνην καὶ ἐπειδὴ τοὺς διακονιάριδες τοὺς στέλλει ὁ Ἀλάχ διὰ νὰ δοκιμάζῃ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων, ὅλοι οἱ πιστοὶ Ὀσμανλίδες τοῦ ἔδιδαν ψωμί, φαγητὸν καὶ παραδες.

Κάθε ἡμέραν ἐγύριζε μετὰ τὸν κουρελιασμένο τζουμπέ του, καὶ ἐτραγουδοῦσε παθητικὰ αὐτὰ τὰ λόγια :

— Δόστε μου μιὰ ἐλεημοσύνη ἢ ἐλεημοσύνη εἶνε καλὴ πράξις, καὶ ὅποιος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κάμει τὸ καλόν, καλὸ θὰ εὖρη, καὶ ὅποιος κάμει τὸ κακόν, θὰ εὖρη κακόν.

Ὅλοι, ἐπειδὴ τὸ στόμα τοῦ Δερβίση ἔλεγε λόγια τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἔδιδαν ὅ,τι ἤμποροῦσαν.

Μία Χανούμισα, τῆς ὁποίας ἡ συνείδησις δὲν θὰ ἦτο πολὺ καθαρὰ, ἐθύμωσε, ὅταν ὁ Δερβίσης ἐτραγουδοῦσε τὰ παθητικὰ λόγια του. Τὰ μάτια τῆς, σκοτισμένα ἀπὸ τὸ κακόν, δὲν ἔβλεπεν ὅτι τὰ λόγια τοῦ Δερβίση ἦσαν ἱερὰ λόγια, καὶ ἔλεγε μέσα ἔς τὰ δόντια τῆς :

— Κακὲ ἀνθρώπε, διὰ νὰ κλέφτης τὸν κόσμο φοβερίζεις πῶς ὅποιος κάμει κακὸ θὰ εὖρη κακὸ. Θὰ σοῦ μάθω ἐγὼ, ὅτι οὔτε τὸ καλὸ φέρνει καλόν, οὔτε τὸ κακὸ κακόν.

Αὐτὴ ἡ Ὀσμανλίδισα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀλάχ βέβαια ἐξέγραψε ἀπὸ τὸ χρυσοῦ βιβλίον, ποῦ γράφει μέσα τοὺς πιστοὺς, ἔκαμε μιαν ἡμέρα μιὰ πῆτα, καὶ ἔβαλε μέσα φαρμάκι, ποῦ εἶχε γιὰ νὰ δώσῃ ἔς τοὺς ποντικούς. Ἀφοῦ τὴν ἔφερε κόκκινη ἀπὸ τὸ φούρνο, ἡ Χεδιὲ χανούμ τὴν εἶδε καὶ ἐγέλασε.

— Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ, γέρο κλέφτη, εἶπε. Θὰ βουβάνω τὸ στόμα σου, καὶ νὰ ἰδοῦμε ποὺς θὰ μοῦ κάμῃ κακὸ διὰ τὸ κακὸ ποῦ σοῦ ἔκαμα.

Ὅταν ἦλθε ἡ ὄρα, ποῦ ἐπερνοῦσε ὁ Δερβίσης, ἡ Χεδιὲ χανούμ ἔδωκε τὴν πῆτα εἰς τὴν σκιάβη τῆς νὰ τοῦ τὴν δώσῃ. Ὁ Δερβίσης ἔβγαλε τὸ σαρίκι του καὶ εὐχήθηκε μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν, ἐνῶ ἡ Χεδιὲ χανούμ τοὺς ἔβλεπε μέσα ἀπὸ τὸ καφάσι τῆς καὶ ἐξεκαρδιζετο ἔς τὰ γέλοια.

Ὁ Δερβίσης ἐπῆρε τὴν πῆτα, ἐφόρεσε τὸ καβουκί του καὶ πῆγε ἔς τοῦ σουλτὰν Μπαγιαζίτ τὸ μείντάνι καὶ καθίσε κοντὰ σὲ μιὰ βρύσι νὰ πίνῃ δροσερὸ νερὸ καὶ νὰ τρώγῃ τὴν πῆτα του. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς βρύσης ἦλθε ἓνας Ὀσμανλῆς νέος, καὶ ἀφοῦ ἔχαιρέτισε μετὰ ἓνα πολὺ εὐγενικὸν τεμενὰ τὸν Μουράτ, ἐκάθισε συλλογισμένος καὶ ἔρριπτε ματιαὶς ἔς τὴν πῆτα.

Ὁ Δερβίσης, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀνθρώπος πολὺ καλὸς καὶ φρόνιμος, ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ νέος αὐτός, ἂν δὲν ἐπεινοῦσε, δὲν θὰ ἔβλεπε τόσῳ πολὺ τὴν πῆτα του· ἐπροσποιήθηκε ὅτι τὰ δόντια του, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὀλίγα καὶ σάπια, δὲν τὸν ἐβοηθοῦσαν διὰ νὰ φάγῃ αὐτὴν τὴν μυρουδάτη πῆτα, καὶ εἶπε μετὰ τρόπον περιποιητικόν :

— Ἀδελφέ, φάγε αὐτὴν τὴν πῆτα, διότι δόντια δὲν ἔχω νὰ τὴν φάγω ἐγὼ καὶ εὐλόγησε τὸ ὄνομα τῆς Χεδιὲ χανούμ, ἡ ὁποία μοῦ τὴν ἔδωκε.

Τὰ μάτια τοῦ νέου ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔβρεξαν τὴν πῆτα καὶ ἔτσι ἀλμυρὴ ἀπὸ τὰ δάκρυά του τὴν ἔφαγε. Ἀφοῦ ἔπιε νερὸ δροσερὸ, εὐχαρίστησεν ἐν πρώτοις τὸν Ἀλάχ καὶ εἶπε μετὰ συγχίνησιν :

— Εἶχα τρία ἡμερόνυχτα νὰ φάγω.

— Ὁ Ἀλάχ δίδει τὲς δυστυχίας, εἶπε σοβαρῶς ὁ Δερβίσης καὶ ὁ φρόνιμος ἀνθρώπος τὲς ὑποφέρει μετὰ ὑπομονήν.

— Λεῖπω δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, καὶ ἐνῶ ἐμάζευσα λίγα χρήματα διὰ τὸ ταξιδί μου, οἱ κλέπται

μέ ἐγύμνωσαν εἰς τὸν δρόμον. Εὐλογημένος νὰ ἦνε ὁ Ἄλαχ καὶ ὁ ἀγαπημένος του Μουχαμέτ, τὴν πῆτα αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν με τὴν ἀνοικτὴ καρδιὰ μου ἔδωκε, τὴν ἔκαμε ἡ μητέρα μου.

— Ἡ Χεδιέ χανοὺμ εἶνε μητέρα σου ;

— Δυὸ φορές μητέρα μου, διότι ἐκεῖνη εἰς τὸν κόσμον με ἔφερε καὶ ἐκεῖνης τὸ γάλα με ἔθρεψε. Ἐφυγα με ἕνα συγγενῆ μου διὰ τὸ Βαγδάτι, μὰ ὁ συγγενῆς μου ἐκεῖνος ἀπέθανε καὶ ἡ μητέρα μου ἴσως νομίζει ἡ ἐμένα πεθάνε. Φαντάσου τῶρα τὴν χαρὰ της.

— Ἐλα νὰ σὲ ὀδηγήσω ἐγώ, εἶπεν ὁ Δερβίσης.

Καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν προσηυχῆθη.

— Ἀπὸ τὴν χαρὰ μου ζαλιζομαι

— Ἐχει καὶ ἡ χαρὰ τὴν λιγοψυχία της.

Ὁ νέος, πολὺ χλωμός, ἠκολούθησε τὸν Δερβίσην, ὅστις προσηύχετο εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου.

Ἡ Χεδιέ χανοὺμ ἐδοκίμαζεν ἐπάνω εἰς τὰ νύχια της τὸ χρώμα ἐνός κινᾶ, τὸν ὁποῖον ἀγόρασε ἀπὸ τὸ μισίρ-τσαρσί.

Ὅταν ἐκτύπησε ἡ πόρτα καὶ ἡ σκλάβα ἀνοιξε, εἶδε μπροστά της τὸν Δερβίσην ἐφοβήθη καὶ ἀφοῦ με μίαν ἀκραν τοῦ ἐνδύματός της ἐσκέπασε τὸ κεφάλι της, κατὰ τὴν ἱερὰν συνήθειαν, ἠρώτησε, με ὅσην ἠμπόρεσε γλυκύτητα, — Τί θέλει.

Τότε ὁ νέος παρουσιάσθη καὶ ἐπειδὴ ἡ καρδιὰ της μητρὸς δὲν ἀπατάται ποτέ, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν νέον ποῖος εἶνε, τὸν ἐπῆρε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ της ὅπως ἔκαμε ὅταν ἦτο μωρὸ καὶ τὸν κατεφιλεῖ. Ἄμα ἐπέραςε ἡ πρώτη χαρὰ, ὁ υἱὸς της, ὁ ὁποῖος με δυσκολίαν ἐστέκετο εἰς τὰ πόδια, ἔπεσε κάτω εἰς τὰ μάρμαρα της αὐλῆς καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ σπαρακτικᾶ, ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς ὁποῖους ὑπέφερε.

— Τί ἔχει ὁ υἱὸς μου ; εἶπεν ἡ μήτηρ πολὺ ἀνήσυχος.

— Ἡ χαρὰ τὸν κάμνει νὰ ὑποφέρῃ τῶρα, χανοὺμ-ἐφέντη, θὰ τοῦ περάσουν ὅλα. Ὁ Ἄλαχ μαζύ σας, εἶπεν ὁ Δερβίσης καὶ ἀνεχώρησε.

Ἡ Χεδιέ χανοὺμ ἐβοήθησε τὸν υἱὸν της νὰ σηκωθῇ διέταξε τὴν σκλάβαν νὰ ἀνάψῃ τὸ λουτρὸν καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς ἕνα μαλακὸν σοφᾶ, τὸν παρέκάλεσε νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του.

Ὅλα τὰ εἶπε καὶ ὅταν, εὐλογῶν τὸν Θεόν, διηγήθη τὴν συνάντησίν του με τὸν Δερβίσην καὶ ὅτι ἔφαγε τὴν πῆτα ἐκεῖνος, ἡ Χεδιέ χανοὺμ ἐτραβηξέ τὰ μαλλιά της, ἤνοιξε τὸ ὑποκάμισόν της καὶ με τὰ νύχια της ἐξέσχισε τὰ στηθια της καὶ ἔπειτα εἶπε τῆς σκλάβας νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἱατρὸν.

Ἡ σκλάβα πῆγε νὰ φορέσῃ τὸ τσαρτσαφί της, μὰ ἔως ὅτου νὰ καταβῇ, ὁ νέος, ἀφοῦ ἐκυλίσθη κατὰ γῆς ὡς φεῖδι, ἀπέθανε μέσα ἔς τὴν ἀγκαλιὰ της μητρὸς του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῶ ἐπήγαιναν νὰ θάψουν τὸν υἱὸν της, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Δερβίσην, ὁ ὁποῖος, με τὴν μελωδικὴν φωνὴν του, ἔψαλλε :

— Δόστε μου μιὰ ἐλεημοσύνη ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε καλὴ πρᾶξις καὶ ὁποῖος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κάμει τὸ καλόν, καλὸ θὰ εὖρη καὶ ὁποῖος κάμει τὸ κακόν, θὰ εὖρη κακόν.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ ὀπτησις (ψήσιμον) εἶναι ὁ δεύτερος τρόπος τῆς παρασκευῆς τῶν κρεῶν. Πρὸς τοῦτον δὲ χρειάζεται ζωηρὸν πῦρ πρὸς πῆξιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ τεμαχίου τοῦ κρέατος τοῦ λευκάματος, ὅπερ ἀποτελεῖ περιβλήμα παρακωλύον τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀρωματικῆς στοιχείου τοῦ κρέατος.

Ἡ ὀπτησις γίνεται κατὰ διαφόρους βαθμούς. Ἐνίοτε γίνεται μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε τὸ κρέας δὲν προσβάλλεται ὑπὸ τῆς ὀπτήσεως μέχρι τοῦ κέντρου αὐτοῦ. Ἄλ-

λοτε, τὸνναντίου, γίνεται τοιαύτη, ὥστε ὅλον τὸ εἶδος τοῦ κρέατος ὑποβάλλεται τῇ ἐπιδράσει τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας.

Τὰ ἐφθὰ κρέατα εἰσὶν ἐν γένει λίαν εὐπεπτα.

Δύναται τις πρὸς τοῦτοις νὰ μεταχειρισθῇ ὡς τρόπον παρασκευῆς τῶν τροφῶν τὸν ἀτμὸν τοῦ ὕδατος ἢ τὸ ἀτμολουτρον. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου διατηροῦνται οἱ θρεπτικοὶ χυμοί. Ἡ ὀπτησις ἵνα ἦναι ὄντως ὑγιεινὴ πρέπει νὰ γίνηται δι' ὀβελου. Ἡ ἐν κλιβάνῳ ὀπτησις τῶν κρεῶτων καθιστᾶ αὐτὰ ὀλιγώτερον εὐπεπτα.

Ὁ μόνος τρόπος τῆς παρασκευῆς ὁ ἀρμόζον τοῖς φυτοῖς εἶναι ἡ διὰ τοῦ ὕδατος βράσις.

Τὰ ἀρτύματα ἢ καρνεύματα εἰσὶν οὐσίαι βοθητικαί, δι' ὧν τροποποιεῖται ἡ γεύσις τῶν διαφόρων τροφῶν, διεγείρεται δὲ καὶ ὁ στόμαχος πρὸς εὐχερεστέραν πέψιν. Διὰ τοῦτο ἡ χρῆσις αὐτῶν εἶναι λίαν ἐπωφελής. Ἡ κατάχρησις ὁμως εἶναι κινδυνώδης.

Τὰ μᾶλλον ἐν χρῆσει ἀρτύματα εἶναι τὸ ἄλας, τὸ σάκχαρον, τὸ ὄξος, τὸ πέπερι, τὸ σίναπι (μουστάρδα).

Dr

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Σπυρίδωνα Γουλήν. Ἐλήφθησαν δραχ. 21, ἀντίτιμον λογαριασμοῦ μέχρι ἀριθ. 197. — κ. Θ. Ἡλιόπουλον Ἐνεγράφη. Φύλλα ἀπεστάλησαν ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου. Ταχυδρομικῶ, ἀποδείξεις. — κ. Πάνον Ε. Κοιτογούρη. Ἐλήφθη ἡ ἐπὶ ἀριθ. 408 ταχ. ἐπιταγή, ἀντίτιμον φύλλον «Ἐκλεκτῶν» καὶ «Ἀπομνημονευμάτων». — κ. Π. Σταματοπούλου καὶ Γ. Βενάρδον. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Γεώργιον Τσαμίην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς σας. Φύλλα ἀπεστάλησαν — κυρίαν Μαριγῶ Γαλανοπούλου καὶ κ. κ. Στέφανον Ν. Κωνσταντινίδην, Ἰω. Δαρμάρον Σωζόν, Ἀπόστολον Σουκίωρη, Σπ. Μοάτσον, Ἀθ. Βλοῦμ Πασχάλην, Στέφανον Δ. Βαροῦνην, Ἀθ. Στορνάρην, Γεώργιον Γεωργιάδην καὶ Ἰωακίμ Ἰωσήφ. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — Ἐρημίτιδα. Πόρον. Μετὰ μεγάλης ἡμῶν λύπης δὲν θὰ δημοσιευθῇ Ἐν τούτοις δὲν πρέπει διὰ τοῦτο ν' ἀπογοητευθῆτε. — κ. Π. Ἀναγνωστόπουλον. Ἐλήφθη λογαριασμός. — κ. Μιλτ. Ἀργυρόπουλον. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν — κ. Σπ. Παγώνην Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Ὁ κ. Α. Β. Μ. Ἐνεγράφη. Ἐυχαριστοῦμεν Ἐγράψαμεν. — κ. Ἡρ. Βασιλειάδην. Ἀπεστάλησαν 4 σειραὶ ἐκ τοῦ ἀριθ. 134 μέχρι σήμερον.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΩΝ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»,

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τιμὴ τῶν δύο τόμων :

Ἐν Ἀθήναις δρ. 7, ταῖς ἐπαρχίαις 8, τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 8.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τιμὴνται :

Ἐν Ἀθήναις δρ. 6, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 7, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 7.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαυαδίαι εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγές ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **Δραχμᾶς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

TOMOI KAI ΦΥΛΛΑ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.